

Părintele Arsenie Papacioc a plecat la întâlnirea cu Hristos

În data de 19 iulie 2011 a trecut la cele veșnice părintele Arsenie Papacioc, unul din cei mai mari duhovnici ai monahismului românesc contemporan, care prin iscusința, blândețea și înțelepciunea sa duhovnicească a fost un povătuitor de suflete pentru toate vârstele și categoriile de credincioși.

Părintele Arsenie Papacioc s-a născut la 15 august 1914, în comuna Perieți din județul Ialomița, fiind al șaptelea copil al părinților Vasile și Stanca. A primit la botez numele Anghel, un nume care parcă prevestea chemarea cinului căruia își va jertfi întreaga viață. De altfel, s-a simțit atras de Hristos dintru început, chiar din anii copilăriei, impresionându-i pe cei printre care trăia, prin delicatețe și dragoste. Astfel, la vârsta de cinci-șase ani a fost bătut de un băiat din satul vecin cu o crenguță de salcâm plină de spinii, care i-a însângerat picioarele. Inițial, micul Anghel s-a gândit să îi spună tatălui său despre asta. "El avea o autoritate peste șase sate, că era agent sanitar. Și am zis: "Nu-i spun, că-l bate, și nu-l place lui Dumnezeu. Mai bine să rabd".

Părintele Arsenie a stăruit într-o iertare iubitoare întreaga viață. Nu doar a propovăduit-o, ci a și dăruit-o cu generozitate tuturor oamenilor cu care s-a întâlnit. În tinerețe, a trecut printr-o încercare cumplită - fratele său a fost ucis. Când, în cele din urmă, criminalul a fost prins, Anghel a avut ocazia să se răzbune, dar a preferat să-l ierte, în loc să ridice mâna și să lovească. Ucigașului i-a spus doar atât - "Stai liniștit, nu vei păți nimic. Cu nici un chip! Chiar eu o să îți pun pază la poarta astfel încât nimeni să nu se atingă de tine". Peste ani, avea să își învețe ucenicii că "răzbunarea nu rezolvă nimic. Trebuie să ne iubim dușmanii. Asta nu e o utopie, pentru că Domnul ne-a înzestrat cu o sfântă sensibilitate, tocmai ca să se împlinescă un pic de dragoste între oameni".

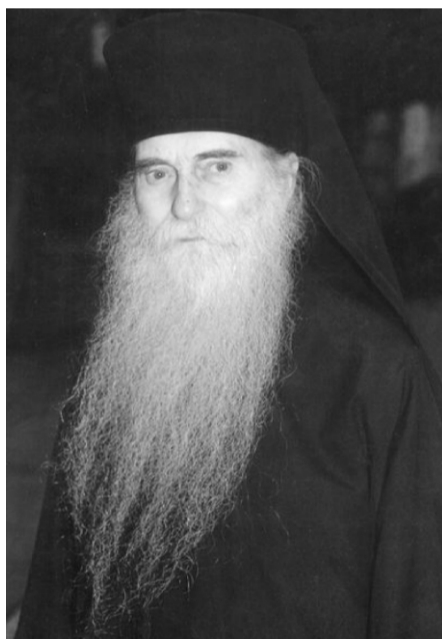
Una dintre cele mai grele perioade ale vieții părintelui a fost cea petrecută în temnițele comuniste. A fost arestat și condamnat sub regimul mareșalului Ion Antonescu, în 1941, pătimind în temniță alături de părintele Iustin Pârnu, Ioan Ianolide, Valeriu Gafencu, Nichifor Crainic, Mircea Vulcănescu și alții, fiind eliberat în anul 1946.

Părintele Arsenie Papacioc s-a călugărit în 1946, la Mănăstirea Sihăstria. La slujbă au participat părintele Sofian Boghiu, părintele Benedict Ghiuș, iar naș de călugărie a fost părintele Petroniu Tănase. După ce a primit preoția, părintele Arsenie a fost numit spiritual la Seminarul Monahal de la Neamț. Între 1952 și 1958, a fost preot și egumen la Mănăstirea Slatina, sub ascultarea părintelui Ilie Cleopa, care era stareț.

Alături de prietenul și duhovnicul său, părintele Cleopa, părintele Arsenie Papacioc a petrecut o perioadă în pustiul din apropierea mănăstirii Sihăstria în rugăciuni neîncetate, în nevoițe și lupte cu demonii. Părintele Arsenie i-a purtat o adâncă prețuire părintelui Cleopa, pe care l-a văzut mereu ca pe un erou al credinței, "care a învățat lumea să știe să moară". "Odată eram cu părintele Cleopa în pustiul, întinși pe jos pe rădăcinile unui brad. Și

dintre rădăcini a ieșit un șarpe îndreptându-se spre el. Eu am sărit: "Părinte, e un șarpe! Vine spre matale!". "Lasă-l măi", a spus părintele Cleopa, "să se încălzească și el".

În vara anului 1958 a fost arestat din nou, pentru că făcea parte din grupul "Rugul Aprins". Condamnat la 20 de ani de muncă silnică, a fost grațiat în 1964 de la închisoarea Aiud. După ani de detenție, de interminabile anchete și deplasări de la un penitenciar la altul, de la Vaslui, unde era un lagăr de muncă forțată, la temuta închisoare de la Aiud, părintele a fost eliberat și i s-a permis să slujească la o parohie din Ardeal. Din anul 1976, a fost duhovnicul Mănăstirii "Sfânta Maria" din



Teichirghiol obște monahală pe care a slujit-o 35 de ani și unde își va găsi odihna de veci.

Fiind întrebat părintele Arsenie dacă a avut experiențe directe cu Dumnezeu, a destăinuit: „Eram în pușcărie închis în zarca la întuneric, deznădăjduit oarecum de încercările vieții și resemnat că voi muri. Întins pe spate în umezeala rece a pardoselii pușcăriei, o mână m-a atins pe spate în acel întuneric în care nici măcar punctele cardinale nu le puteai distinge; o mână m-a atins și mi-a zis: «Arsenie, scoală! Încă nu ai terminat osteneala ta!». Mi-am dat seama în clipa aceea că fost îngerul Lui Dumnezeu trimis să mă salveze și să-mi dea nădejde. În clipa aceea mi-am adus aminte de o văduvă săracă căreia îi făceam milostenie și de câte ori primea ceva, mereu îmi spunea: «Să fie Dumnezeu cu tine încotro te-oi întoarce, cu și fără voia ta.» Săraca..., parcă îmi proorocea, fără să-mi dau seama, prin ceea ce aveam să trec. De atunci am simțit tot timpul mâna Lui Dumnezeu cu mine, timp de aproape șase ani, cât am fost viețuitorul temnițelor comuniste.”

Conștient de importanța fiecărei clipe din viață în perspectiva dobândirii vieții veșnice, părintele Arsenie spunea: „nu-i nimic mai scump de la Dumnezeu, dragii mei, ca timpul. Ne-a creat Dumnezeu singur numai pentru El. Și dacă ne lasă timp și ne prelungeste timpul vieții noastre o face tot cu scopul ca să fim împreună. Nici un dar nu e mai mare de la Dumnezeu

ca timpul pe care ni-l dă. Pentru că moartea nu vine să-i faci o cafea. Vine să te ia.

Am avut ocazia la vârsta mea să stau la multe căpătâie de morți. Nici o teologie nu mai vorbesc de filosofie, care e depășită prin ea însăși nu te învață mai mult decât suferința Crucii. Cine fuge de Cruce fuge de Dumnezeu. Nu se poate fără jertfă! Și acești oameni care mureau țipete, urlete, vaiete, glasuri înspăimântătoare vedeau toți păcatele ca cei mai mari teologi, pentru că știau ce-i așteaptă și voiau foarte mult să se întoarcă. Pentru că numai întorcându-se înapoi se mai putea repara. Dar înapoi nu se mai putea... că a venit "aia" sa te ia. Și atunci toți doreau foarte mult să mai trăiască măcar o zi. Și se pune mereu problema, pentru noi care ne lăfăim în timp liber: ce e o zi? Dragii mei, nu o zi, o clipă în care dacă e concentrat Dumnezeu, și se consideră prilej de a te salva.

Eu am spus că o clipă poate să fie un timp și o suspinare poate să fie o rugăciune. Ei, suspinarea asta care e plecată din adânc, Dumnezeu o prețuiește mai mult decât coșul de lacrimi. Pentru că n-are nevoie Dumnezeu de cuvinte, are nevoie de inima ta! Că nimic nu e mai scump, dragii mei, pe lume ca lacrima pocăinței. Asta deschide cerurile!

Așa că, să nu vă descurajați, dar să prețuiți timpul. N-așteptați să vină alt sfat. "Astăzi de veți auzi Glasul Meu să nu se învârtoseze inimile voastre", cum zice Mântuitorul; și este valabil. Dragii mei, dacă ați ști cât de scump e un om... Ca să vă dați seama pe cine băgăm noi în iad! Omul este Dumnezeu după har."

Părintele Arsenie Papacioc s-a stins în brațele nepotului său care i-a urmat pașii pe scara desăvârșirii monahale: protosinghelul Dimitrie Papacioc, de la Mănăstirea Cârțoara, județul Sibiu. Mărturia acestuia despre ultimele clipe ale părintelui exprimă starea de înaltă trăire duhovnicească la care ajunsese părintele Arsenie: „Este fratele tatălui meu. Am crescut sub harul său. Astăzi a rânduit Dumnezeu să vin și să fie ultimele clipe în care ne-am luat la revedere. Nu putea să vorbească, am comunicat în tăcere... Mi-a murit în brațe. A fost tatăl care ne-a crescut și ne-a dat viață. L-am întrebat cu puțină vreme înainte cu ce gând pleacă dincolo. Mi-a dat un răspuns care ne-a impresionat, dar ne-a și înfricoșat pe toți: „Mă duc cu o mare nădejde și cu o mare frică. Teamă pentru că nu am lucrat în viață după câte mi-a descoperit Dumnezeu”. Vă dați seama, dacă un om ca el se duce cu frică la judecată, ce să mai spunem noi? Îmi spunea „să nu plângi la moartea mea. Să luptați cu toate energiile să vă mântuiți. Dumnezeu vă ajută, dar să vadă că aveți această năzuință sfântă. Nu leneviți închipuindu-vă o mântuire nelucrată”. „Mesajul său a fost întotdeauna de iubire și încredere. Spunea pretutindeni: „Luptați pentru ortodoxie, este singura credință mântuitoare”.

Cu nădejdea că am câștigat un mijlocitor în ceruri pentru fiecare dintre noi și pentru neamul românesc, să ne rugăm ca Domnul să îl odihnească în Împărăția Sa pe Părintele Arsenie.

BISERICI CU HRAMUL „SFÂNTUL ILIE” DIN CUPRINSUL PROTOPOPIATULUI MOINEȘTI

- 1.Parohia Camenca
- 2.Parohia Ciobănuș - Straja
- 3.Parohia Răchitiș

Protoieria Moinești organizează pelerinajul

PE URMELE PĂRINTELUI ARSENIE BOCA SFÂNTUL ARDEALULUI

25-28 august 2011

Prima zi: Moinești Brașov M-rea Sâmbăta de Sus (ctitoria Sfântului Constantin Brâncoveanu) Făgăraș (cetate) Bălea lac (opțional telecabina contra cost) Transfăgărășanul barajul Vidraru (al cincilea din Europa și al nouălea din lume) M-rea Curtea de Argeș (Moăștele Sf. Filoftea, fântâna Meșterului Manole) M-rea Cozia (ctitoria lui Mircea cel Bătrân) M-rea Turnu (cazare).

A doua zi: Râmnicu Vâlcea M-rea Hurezi (cea mai de seama ctitorie a Sf. Martir Constantin Vodă Brâncoveanu) Peștera Muierii Târgu Jiu (se vizitează unicele creații Brâncușiene:coloana infinitului, poarta sărutului, masa tăcerii) Turnu Severin Porțile de Fier (cea mai mare hidrocentrală de pe Dunăre și una dintre cele mai mari din Europa, cu posibilitate de vizitare dacă ajungem până la orele 15.30) M-rea Sf. Ana-Orșova (ctitorie de Panfil Șeicaru în anul 1939) Herculan (stațiune fondată de Împăratul Traian în anul 102) (cazare).

A treia zi: Caransebeș Sarmizegetusa (capitala Daciei) Hațeg M-rea Prislop (locul de veșnică odihnă al Părintelui Arsenie Boca) Alba Iulia (cetatea și Catedrala Unirii) M-rea Râmeț (Moăștele Sf. Ghelasia) (cazare).

A patra zi: Participare la Sf. Liturghie de la M-rea Râmeț Aiud (memorialul suferinței) M-rea Recea Moinești.

Plecare: joi 25-08-2011, orele 4.00

Sosire: duminica 28-08-2011, orele 21.00

Transport: autocar ****

Preț: 350 lei, inclusiv cazare.

Informații și înscrieri:

Pr. Vasile Popa, tel 0234369055, 0723528292

Pr. Costin Popa, tel 0234362115,0745693478

Obs: Organizatorii își rezervă dreptul de a aduce unele modificări ale programului în funcție de timp și de dorințele pelerinilor.

